

HANGER'S
HORSEMEN

DEEL 2

RECHT
UIT HET
HART

KAREN
WITEMEYER

Vertaald door Daniëlle Heerens

GRACE PUBLISHING HOUSE

Recht uit het hart
Serie *Hanger's Horsemen* – deel 2
Karen Witemeyer

Copyright © 2021

Karen Witemeyer

Originally published in English under the title:
The Heart's Charge
By Bethany House Publishers
A division of Baker Publishing Group
Grand Rapids, Michigan, 49516, USA

Cover design by Dan Thornberg, Design Source Creative Services

Dutch edition © Grace Publishing House, 2022
Postbus 77, 3900 AB Veenendaal, The Netherlands
www.gracepublishinghouse.com

Vertaling: Daniëlle Heerens
Omslagbewerking en opmaak binnenwerk: AmpsenDesign, Apeldoorn

ISBN 9789492234865
NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze – hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere wijze – zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise – without the prior written permission of the publisher.

Doe recht aan de geringe en de wees,
bewijs de ellendige en de arme gerechtigheid.

Bevrijd de geringe en de arme,
ontruk hem aan de hand van de goddelozen.

PSALM 82:3-4

*Voor de vier personen zonder wie ik
dit boek niet had kunnen schrijven.*

*Toni en Jamie – twee ongelooflijk getalenteerde
vrouwen. Met veel inzicht en geduld hielpen jullie mij
met jullie perspectief op dit project. Jullie leiding was
wijs, persoonlijk en zo'n geschenk. Elke fout in deze
definitieve versie van het manuscript is alleen mij
toe te schrijven.*

*John en Randy – Jullie kennis van de plaatselijke
Llano County-geschiedenis en jullie bereidheid
om jullie bronnen met mij te delen, zorgden ervoor
dat de setting in het verhaal tot leven kwam.
John, de brugscène zou nooit hebben plaatsgevonden
als jouw research mijn fantasie niet had geprikkeld.
Allebei, dank je wel!*

HOOFDSTUK I

Llano County, Texas
Voorjaar 1894

Toen Mark Wallace Gringolet twee dagen geleden had verlaten om een prijswinnende ruïn bij een rijke rancher ten westen van Llano af te leveren, had hij nooit kunnen denken dat hem zou worden gevraagd om ook een baby ter wereld te brengen. Of dat de moeder van genoemde baby met een pistool van hem naar Jonah en weer terug zou zwaaien, alsof ze probeerde te beslissen wie van de twee ze als eerste zou neerschieten.

‘Maak dat je wegkomt hier! Ik wil jullie hulp niet.’ Haar gezicht vertrok en een gesmoorde kreun ontsnapte aan haar lippen, terwijl ze haar linkerarm rond haar bolle buik sloeg.

Ze mocht dan hun hulp niet wiln, maar ze had die wel nodig, zo zeker als tweemaal twee vier is. Ze zag er uitgewrongen uit.

Mark stak zijn handen met de palm naar boven voor zich uit en stapte naar voren. ‘Rustig nu, mevrouw. Ik wil uw baby geen –’

Het pistool ging af. Mark deinsde achteruit. Hij nam nota van de loop van het pistool die omhoogwees, maar wierp niettemin een blik over zijn schouder, om zich ervan te verzekeren

dat zijn maat geen nieuwe gaten rijker was. Jonah schonk hem een knikje en legde zijn hand om de kolf van zijn eigen revolver, klaar om hen te verdedigen, mocht dat nodig zijn.

Mark hoopte dat het niet nodig zou zijn. Op dit moment mocht er dan een steekje los zitten bij de dame voor hem, maar ze was nog steeds een vrouw. En een heer liet een vrouw in nood nooit in de steek. Zelfs niet als ze hem beschoot.

Ze leek net zozeer geschrokken van de knal van het pistoolschot als hij. Haar ogen werden groot en haar schietarm trilde. Mark greep zijn kans. Hij schoot naar voren, pakte haar pols vast en sloeg het pistool uit haar hand. Ze schreeuwde, schopte en sloeg met haar andere vuist op zijn borst en tegen zijn kin, maar Mark negeerde de aframmeling. Althans, tot ze hem haast zijn linkeroog uitstak. Dat kon hij niet negeren. Een man moest tenslotte in staat zijn om te kunnen zien. Vooral als je van doen had met een vrouw in een precaire conditie, die haar verstand verloren leek te zijn.

Zonder haar al te veel pijn te doen probeerde hij haar armen achter haar rug te draaien en vervolgens duwde hij haar vriendelijk maar resoluut de gammele hut binnen.

‘Nee! Ik wil jullie hier niet hebben. Alleen engelen zijn welkom.’ Ze verzette zich tegen hem.

Engelen? Mark geloofde dat zulke hemelse wezens bestonden, maar de manier waarop deze vrouw aan hen refereerde, klonk ook verre van zinnig.

Anderzijds, niets aan deze vrouw getuigde van gezond verstand sinds ze in haar nachtjapon, met haar haar los en een wapen in haar hand, door de deuropening van die oude hut was gestapt.

Ze hadden haar smartelijke kreten gehoord toen ze bij de kreek waren om hun paarden water te geven, waren naar de hut toe gegaan om een kijkje te nemen en hadden geroepen naar degene die binnen was.

Gelukkig waren ze niet langer verantwoordelijk voor de ruïn die ze hadden moeten afleveren. De koper had het paard een uur geleden in Llano in bezit genomen, dus ze hoefden niet ook nog eens te letten op een dier dat meer dan de helft van een jaarloon waard was, terwijl ze worstelden met een zwangere vrouw.

En worstelen was precies wat Mark aan het doen was. De kleine, donkerharige vrouw baadde in het zweet en boog bijna dubbel, en toch bleef ze zich tegen hem verzetten.

‘Sorry voor de ruwe behandeling, mevrouw,’ verontschuldigde Mark zich, terwijl hij haar over de drempel duwde. Ze struikelde bijna toen ze met haar blote hiel op zijn laars probeerde te stampen en zou gevallen zijn als Mark haar niet ondersteund had en haar in evenwicht zou hebben gehouden. ‘Maar u hoort in bed.’

Dat was waar een vrouw die op punt van bevallen stond hoorde, toch? In bed? Hij wist nog dat zijn moeder zichzelf had opgesloten in haar kamer net voordat zijn kleine zusje werd geboren. Niet dat hij een flauw idee had van wat er daadwerkelijk in de kamer gebeurd was, afgezien van veel gekreun, gejammer en een enkele schreeuw.

Hij hoorde Jonah bewegen op de veranda achter hem en het gevallen wapen veiligstellen.

‘Ik wilde dat dokter Jo hier was,’ mompelde Mark, toen hij bedacht hoeveel makkelijker alles zou zijn als Matthew Hanger’s vrouw, Josephine, aanwezig zou zijn. Ze was niet alleen een vrouw, maar ook de beste dokter in Texas, wat hem betrof. Ze had zijn leven gered en waarschijnlijk ook zijn arm, nadat de kogel van een veedief er bijna voor had gezorgd dat hij het loodje had gelegd.

De kapitein was afgelopen jaar met haar getrouwd, meteen nadat hij een partnerschap was aangegaan met haar vader, de eigenaar van Gringolet Farms, die als paardenfokker geliefd was bij de US Cavalry. Kapitein Hanger’s nieuwe functie gaf de

rest van de Horsemen een gevoel van vastigheid dat ze hadden gemist tijdens de jaren na Wounded Knee, toen ze van klus naar klus gereisd waren en zichzelf hadden uitgeleend aan de goede mensen die de sterke arm der wet niet kon of wilde helpen. Mark had geen hekel aan het werk op de ranch – hij hield per slot van rekening van paarden – maar vastigheid was een ander verhaal. Het kriebelde al een tijdje. Hij wilde verder gaan. Om nieuw terrein te verkennen.

Niet dat hij het leven dat hij nu leidde verschrikkelijk vond. Goed werk. Goede vrienden. Een incidentele klus voor de Hanger's Horsemen om zijn dorst naar avontuur te lessen. Maar de onrust werd steeds moeilijker te negeren. Hij had er niets op tegen om zijn wortels uit te slaan. Hij had gewoon de juiste grond nog niet gevonden. En na achtentwintig jaar vroeg hij zich af of hij dat ooit wel zou doen.

'Misschien had je even moeten denken aan je gebrek aan vroedvrouwvaardigheden voordat je je neus in de zaken van deze dame stak,' gromde Jonah, terwijl hij om Mark heen stapte, waarbij de kermende vrouw haar elleboog in zijn buik probeerde te stoten.

Ze dichtte Mark de naam toe van elk vreselijk wezen dat ze kon bedenken – van stinkdier tot slang. Sommige noemde ze zelfs twee keer. 'Slijmerige naaktslak' leek een favoriet. Die kwam minstens drie keer aan bod. Hij moest haar nageven: de dame wist een goede belediging naar iemands hoofd te slingeren. Niet dat haar verbale kogels hem ook maar een sikkepit deden vertragen. Zijn missie was haar op het bed te krijgen dat zich drie meter bij hen vandaan bevond, en een cavalerist stond nooit iets of iemand toe hem en het vervullen van zijn missie in de weg te staan.

'Dat jij op een wit paard rijdt,' mompelde Jonah, terwijl hij het verkreukelde laken gladtrok, 'betekent niet dat je altijd als een soort dolende ridder moet komen binnenvallen. Niet alle

vrouwen zijn een onschuldige juffer, weet je. Izebel. Delila. Belle Star.’

‘Cooper is grijs, niet wit,’ verbeterde Mark hem en toen gaf hij zijn poging om de tegenstribbelende vrouw vooruit te duwen op en tilde haar gewoon in zijn armen. Zijn rechterschouder protesteerde onder het extra gewicht en even was hij zich weer pijnlijk bewust van de verwonding van afgelopen jaar. Hij grimaste, maar wist de stekende pijn zo goed als te negeren. Dat was ook niet zo moeilijk nu schoppende voeten en wild zwaaiende ellebogen hem op verschillende andere plaatsen pijn bezorgden. ‘En ik ben geen ridder op het witte paard.’ Bij lange na niet. Omdat het hem niet was gelukt om die ene vrouw die het meest voor hem betekende te redden. ‘Ik ben gewoon een man die zich verplicht voelt om het zwakkere geslacht te helpen wanneer de mogelijkheid zich voordoet.’

‘Ik ben níét zwak!’ Een kleine vuist kwam in aanraking met de onderkant van Marks kaak.

Door de onverwachte stoot beet hij op zijn tong. ‘Dat, mevrouw, is overduidelijk,’ zei Mark met een zere mond. Gelukkig waren ze bij het bed en kon hij zijn ondankbare lading lossen.

Ondanks dat ze beweerde sterk te zijn, sijpelde de vechtlust uit haar weg op het moment dat ze in aanraking kwam met het matras. Ze krulde zichzelf op en begon heen en weer te wiegen. ‘Het doet pijn.’

Dat kon hij zich voorstellen. *Heere, verminder haar pijn en maak me duidelijk hoe ik kan helpen.*

Toen ze haar linkerhand over haar buik legde, deed het zonlicht dat door de deuropening viel iets goudkleurigs glinsteren. Een trouwring.

‘Waar is uw man, mevrouw?’ Die kerel zou degene moeten zijn die hier was, niet hij en Jonah. Misschien konden ze hem vinden en de waardeloze, onverantwoordelijke kerel er aan zijn

haren bij slepen om te zorgen voor zijn vrouw die aan het bevalen was van zijn kind.

‘Wendell?’ Haar hoofd kwam omhoog en haar lippen vormden iets wat bijna leek op een glimlach. ‘Wendell komt eraan. Hij zou me hier ontmoeten. We hebben het allemaal geregeld. Ik moet me gewoon van die baby ontdoen.’

Ontdoen van de ...

Mark wierp een scherpe blik in Jonahs richting. Zijn stoïcijnse vriend verborg zijn gedachten meestal goed, maar nu kon zelfs de onverstoorbare sergeant de schok die zijn wenkbrauwen naar elkaar deed trekken niet maskeren.

Ze bedoelde het vast en zeker niet zoals het had geklonken. Ze bedoelde de baby *ter wereld brengen*. Haar lichaam ontdoen van het kind dat eraan toe was om zijn opwachting in de wereld te maken. Dat moest het zijn. Geen enkele moeder met een beetje gezond verstand zou –

‘De engelen zullen over onze baby waken,’ zei ze, terwijl haar mondhoeken naar beneden gingen en haar lichaam verkrampste. Er moest weer een pijnscheut door haar heen gaan. Ze ademde in onregelmatige puffen uit en haar handen grepen de lakens en balden zich tot een vuist. ‘Hoor U me, Heere? Tijd om de engelen te sturen die U hebt beloofd.’ Ze liet haar hoofd achterovervallen en de pezen in haar hals werden duidelijk zichtbaar. ‘Ik heb mijn deel gedaan. Tijd voor U om ... U te houden aan Uw deel ... van de overeenkomst ... want deze baby ... komt eraan!’

Jonahs bonzende voetstappen gingen richting de deur. ‘Ik ga een dokter halen.’

En Mark alleen laten met een verwarde zwangere vrouw? Geen denken aan.

‘Ik zou moeten gaan,’ zei Mark. Hij stapte bij het bed vandaan en volgde Jonah. ‘Jij bent opgegroeid op een boerderij, nietwaar? Jij hebt op zijn minst wat basale kennis van wat er hier gaande is. Ik heb geen greintje verstand van –’

‘Jij bent blank,’ zei Jonah plompweg. Hij knikte naar de vrouw in het bed. ‘Zij is blank. Je kunt een zwarte man niet alleen laten met een blanke vrouw. Als dat bekend wordt ...’

Hij hoefde zijn zin niet af te maken.

‘Of we gaan samen, of ik ga alleen,’ zei Jonah met een stem als staal. ‘D’r is geen derde optie.’

Beschaamd omdat hij de angst voor zijn eigen onbekwaamheid zijn gezonde verstand had laten overschaduwen, knikte Mark. ‘Je hebt gelijk. Het spijt me. Ik zal blijven.’

Hij keek achterom naar de vrouw die nonsens mompelde, terwijl ze haar hoofd van links naar rechts bewoog op het matras.

‘Ik kom eraan, Wendell,’ zei ze keer op keer met monotone stem. ‘Ik kom eraan.’

Hij had geen idee hoe hij haar moest helpen, maar hij kon haar niet alleen laten. Een bevalling kon een gezonde, vastberaden vrouw het leven kosten, dat was een bekend gegeven. Het was niet te zeggen wat een bevalling zou doen met deze arme stakker.

HOOFDSTUK 2

Jonah Brooks haastte zich op zijn kastanjebruine ruiter, Augustus, terug naar Llano met één enkel doel: een dokter halen en terugkeren voordat het erop uitliep dat Mark de baby van de krankzinnige vrouw ter wereld moest helpen. Wallace was slim. Had goede reflexen. Hij zou in staat moeten zijn om het kind op te vangen, als de vrouw het in haar eentje baarde. Maar hoezeer hij Mark ook respecteerde als medesoldaat en makker, de jongere man was bevoorrecht opgevoed, afgeschermd van de ruwere kant van de natuur. Hij wist raad met wapens en paarden en wist het fijne van muziek. Baby's vielen buiten zijn expertise. Als er iets fout ging ... Nou, ze moesten gewoon hopen dat dat niet gebeurde. In elk geval niet voordat Jonah een dokter had kunnen halen.

Zodra hij een aantal stadsgebouwen passeerde, hield Jonah zijn paard in om te voorkomen dat hij stadsbewoners in gevaar bracht, maar hij hield Augustus wel in draf. Hij kreeg een paar oudere mannen in het oog die bij de stalhouderij over een schaakbord zaten gebogen.

‘Welke kant op naar de dokter?’ riep hij, terwijl hij dichterbij kwam.

Een van de bebaarde kerels duwde zijn hoed een stukje naar achteren en wees toen de straat in. ‘Laatste gebouw aan je linkerhand. Tegenover het Southern Hotel.’ Hij haalde zijn hand door zijn grijze baard en gaf er toen een rukje aan. ‘Is er een of ander noodgeval?’

‘Vrouw die op het punt van bevallen staat,’ antwoordde Jonah, terwijl hij de mannen passeerde zonder vaart te minderen. ‘Bedankt.’ Hij zwaaide naar de behulpzame man en stuurde Augustus om de wagens en voetgangers op Main Street heen tot hij bij het kleine kantoor tegenover het hotel kwam.

Op het naambordje las hij: *Michael Hampton, dokter.*

Jonah steeg af, gooide de teugels over de bindpaal en liep op een draffe de treden naar de voordeur op, waarbij hij de laatste oversloeg. Hij zwaaide de deur open en snelde naar binnen. Twee gezichten draaiden in zijn richting. Het ene behoorde toe aan een vrouw ergens halverwege de dertig, met een rode neus en een zakdoek in de hand. Het andere aan een tonnetjeronde kerel, die een opzichtig goudbrokaten gilet onder zijn keurige zwarte jasje droeg. Hij leek niet echt ziek, hoewel zijn karakter naar de zure kant neigde, als zijn frons een indicatie vormde.

‘Ik moet een dokter spreken,’ kondigde Jonah aan, in de hoop dat een van beiden hem de juiste kant op zou wijzen.

Opzichtig Gilet snoof. ‘Je zult gewoon moeten wachten. Hij is bezig met mijn vrouw.’

‘Kan niet wachten.’ Jonah liep de verwaande vent voorbij en beende naar de gang die aan de achterkant van de wachtruimte grensde. Hij zou zich niet te ver wagen zonder toestemming, maar hij wilde zich ervan verzekeren dat de dokter hem hoorde als hij riep.

‘Stap over die lijn, jongen, en ik dien een klacht tegen je in.’

Er was geen lijn. Gewoon dennenhouten vloerplanken. Maar Jonah bleef niettemin staan en hield zijn observatie voor zichzelf, ook al stak het feit dat hij een jongen werd genoemd, terwijl hij

een jaar geleden al de dertig gepasseerd was, hem als prikkel-draad.

Hij wilde geen problemen. Had daar geen tijd voor.

Het gepiep van stoelpoten die over de vloerplanken schoven, vertelde Jonah dat de man was opgestaan. Hij zette zich schrap voor de confrontatie en ademde door zijn neus in, terwijl hij zich langzaam omdraaide om zijn tegenstander aan te kijken. Zijn vaders woorden gingen door zijn hoofd, kalmeerden zijn binnenste.

‘Je hebt geen invloed op wat mensen zeggen, wat ze doen of wat ze denken. Het enige waar je de hand in hebt, is wat jij zegt, doet en denkt. Zorg er eerst voor dat je je gedachten onder controle hebt, dan volgt de rest vanzelf. Pijn en woede versmallen onze visie. Ga voor een verhevener perspectief. Zelfs de boosaardigste man is gemaakt naar het beeld van God en is door Hem geliefd.’

Jonah liet zijn adem ontsnappen. Opzichtig Gilet probeerde de privacy van zijn vrouw te beschermen. Hij deed dat op een onacceptabele, laaghartige manier, maar dat was zijn zaak. Jonah zou niet toehappen. Daarbij, hij was hier ook om een vrouw te beschermen. Een die de aandacht van de dokter ongetwijfeld harder nodig had dan degene die verderop in de gang achter de gesloten deur zat, wie het ook was.

Jonah wierp een blik op de man die een goeie twaalf centimeter korter was dan hij en minstens vijfentwintig centimeter breder, maar zei niets ... met zijn stem. Zijn ogen daarentegen maakten duidelijk dat hij zich niet liet intimideren door beledigingen en loze dreigementen. ‘Dokter Hampton?’ riep Jonah met bulderende stem. ‘Ik heb een noodgeval. Er is een baby op komst.’

Aan de andere kant van de deur klonk geschuifel.

‘Oude Maisy is de vroedvrouw die zwarte baby’s in deze omgeving ter wereld helpt,’ zei de vrouw met de rode neus, wat gepaard ging met gesnuif dat meer van doen leek te hebben met

afkeuring dan met de kwaal die ze onder de leden had. 'Vraag bij de smidse naar Tom Granger. Hij zal je aanwijzingen geven. Maisy kan uw vrouw bijstaan.'

'Het is niet mijn vrouw die een baby krijgt, mevrouw,' zei Jonah, waarbij hij zijn toon beleefd hield, ondanks dat de vrouw vastbesloten leek om hem de ruimte uit te jagen. 'Het is een blanke vrouw die mijn partner en ik aantreffen in een oude houten hut, ongeveer twintig kilometer in zuidoostelijke richting vanaf hier. Maar bedankt voor de informatie. Als dokter Hampton geen mogelijkheid ziet om te komen, zal ik de vroedvrouw halen.'

Op dat ogenblik ging er een deur open. Jonah draaide zich om en zag een man worstelen met zijn dokterstas, terwijl hij zijn armen om beurten in de mouwen van een zwarte jas stak en zich een weg baande door de gang. Zodra hij de drempel naar de wachtruimte over was, knikte hij naar Opzichtig Gilet. 'Oscar, je kunt naar je vrouw toe.'

Opzichtig Gilet wierp een blik in Jonahs richting en haastte zich toen langs hem heen.

De dokter verplaatste zijn aandacht naar Jonah. 'Hoelang is ze al bezig?'

'Geen idee,' zei Jonah. 'Heb haar pas net ontmoet. Maar het leek erop dat ze al een aardig tijdje strijd aan het leveren is. Bezweet, uitgeput en ze zwaait met een pistool naar iedereen die in haar buurt probeert te komen. Ik ben getuige geweest van minstens twee weën in de vijf minuten die het ons kostte om haar te ontwapenen en in bed te krijgen.'

De vrouw achter hen hapte naar adem. 'Haar ontwapenen? Wie is deze wilde vrouw?'

Dokter Hampton pakte de zwarte tas op die hij had neergezet op de stoel die Oscar leeg had achtergelaten en stapte op de vrouw met de rode neus toe. 'Jenny, waarom ga je niet naar huis. Ik kom later bij je kijken.'

‘Maar –’

Hij opende de deur voor haar. ‘Probeer een stoombehandeling en wat lekkere warme soep. Dat zou genoeg moeten zijn om je beter te gaan voelen.’

Ze kwam overeind en haar blik ging heen en weer tussen de twee mannen; ze was duidelijk geïnteresseerder in de wilde vrouw die ze bespraken dan in de aanbevolen remedie voor haar verkoudheid. Maar ze leek aan te voelen dat de dokter niet bereid was om een van zijn patiënten te bespreken in bijzijn van iemand die niet betrokken was bij de kwestie en verzamelde met zichtbare tegenzin haar spullen.

Zodra ze was vertrokken, wendde dokter Hampton zich tot Jonah. ‘Weet je hoe ze heet?’ vroeg hij. ‘Ik ken de meeste aanstaande moeders in de omgeving.’

Jonah schudde zijn hoofd. ‘Maar ze zei iets over haar echtgenoot.’ Hij deed zijn best om zich wat details voor de geest te halen, maar kon zich er slechts weinig herinneren. ‘Weet zijn naam niet meer. Ze praatte nogal als een krankzinnige, vandaar. Over engelen en dat haar echtgenoot haar in die oude hut zou treffen. Maar er was niemand daar. Geen echtgenoot, geen vrouwelijk familielid om haar bij te staan. Gewoon zij en dat pistool. Ik zag zelfs geen babyspullen. Alsof ze helemaal geen voorbereidingen heeft getroffen.’

Er gleed een eigenaardige blik over het gezicht van de dokter. ‘Zei ze dat haar man “Wendell” heet?’

Jonahs hoofd werd ogenblikkelijk helder. ‘Ja! Dat is het.’

‘Ach, nee.’ De dokter werd bleek. ‘Wendell Dawson is drie maanden geleden overleden.’

Jonahs maag kneep samen. Opeens sneed al het gepraat over engelen hout. Ook het pistool leek niet meer zo vreemd.

‘Fern Dawson heeft zichzelf bijna van het leven beroofd na zijn dood, zo verdrietig was ze. Ze heeft geen familie hier. Niet veel vrienden ook. Zij en Wendell bezaten tot Wendells dood een

kleine boerderij ten zuidoosten van de stad. In haar toestand had ze geen andere keuze dan het vee te verkopen. Ik had verwacht dat ze het huis zou houden, maar dat verkocht ze een paar weken geleden ook. Ze verblijft sindsdien in de stad, in afwachting van de baby. Ik dacht dat ze vooruitging, dat ze zich niet meer alleen richtte op haar verlies, maar ook op wat ze zal krijgen: een kind. Wendells kind. Maar nu ...'

Zijn woorden stierven weg en Jonahs gedachten zetten de sombere mogelijkheden snel op een rijtje.

Plotseling werd de uitdrukking op het gezicht van de dokter resoluut. 'Oscar?' Hij riep de naam luid genoeg om in de andere kamer verstaanbaar te zijn.

Het geluid van voetstappen echode door de gang waarna Oscar verscheen met een kleine vrouw die verlegen achter hem aan drentelde. 'Ja, dok? Zorgt deze kerel voor problemen?'

'Het gaat om Fern Dawson.' De dokter kwam meteen ter zake. 'Haar baby kan elk moment geboren worden en ze heeft zichzelf opgesloten in een van Wendells oude hutten. Deze meneer neemt me mee naar haar toe, maar we zullen een wagen nodig hebben en wat vrouwelijke versterking. Zeg tegen Jake van de stalhouderij dat hij een wagen in gereedheid moet brengen en mevrouw Abernathy moet waarschuwen. Als Fern naar iemand wil luisteren, zal het de vrouw van de dominee zijn. Ik zal een witte zakdoek aan een boom of struik binden op de plek waar we de weg verlaten, zodat Jake ons kan vinden.'

Oscar bleef wantrouwend en gebaarde met zijn hoofd naar Jonah. 'Bent u er zeker van dat we deze vent op zijn woord kunnen -'

'O, alsjeblijft, we hebben hier geen tijd voor.' Dokter Hampton greep Oscar bij zijn schouders en duwde hem richting de deur. 'Fern is niet in orde. Ga Jake halen voordat het erop uitloopt dat we nog een Dawson naar de begrafenisondernemer moeten brengen.'

Oscars vrouw snelde met grote ogen en een bleek gezicht achter haar man aan. Toen ze de dokter passeerde, minderde ze echter vaart en greep zijn hand. ‘Ik zal naar mevrouw Abernathy gaan en haar laten weten wat er aan de hand is. Als ze niet in de gelegenheid is om Fern bij te staan, zal ik zelf komen.’

Dokter Hampton glimlachte. ‘Dank je, Hannah. Dat stelt me gerust.’

Ze schonk hem een klein glimlachje en liet zijn hand los, maar in plaats van haar man naar buiten te volgen, bleef ze aarzelend voor Jonah staan. Ze ving zijn blik en het roze dat zich over haar wangen verspreidde, vormde een bewijs van haar verlegenheid en ongemak. Tegelijk lag er een ernst in haar ogen die niet ontkend kon worden. ‘Bedankt dat u moeite doet om een vreemdeling te helpen, meneer ...’

Jonah tikte aan de rand van zijn hoed. ‘Brooks, mevrouw. Jonah Brooks.’

‘Meneer Brooks. Moge God u belonen voor uw vriendelijkheid vandaag.’

‘Een gezonde moeder en baby zijn voldoende beloning.’

Ze knikte. ‘Daar zeg ik “amen” op.’ Haar blik ging naar de dokter en weer terug naar Jonah. ‘Gods zegen, allebei. En moge Zijn genade overvloedig zijn.’

Terwijl Jonah ongeduldig wachtte tot de dokter zijn paard bij de stalhouderij had opgehaald, zodat ze konden vertrekken, herhaalde hij in stilte mevrouw Hannahs smeekbede om genade. Het was een passend gebed. Jonahs intuïtie vertelde hem dat iedereen die bij de kwestie betrokken was, die overvloedige genade zeker nodig zou hebben voordat deze dag om was.